

og besluttet i Forstanderskabsmøderne, vilde man over hele Grønland fra det ene Forstanderskab til det andet kunne faa at vide, hvad man havde forhandlet andetsteds. Men det kommer der ikke et Ord om i den grønlandske Avis. Det var ogsaa rimeligt, at man i denne Avis gav Grønlænderne Lejlighed til at fremføre, hvilke Ønsker de kunne have om Forandringer i deres Administrationsforhold og til at fremføre Klager over Handelens Optræden overfor dem. Men ikke et Ord af denne Beskaffenhed kan komme i den grønlandske Avis. Der udøves en fuldstændig russisk Censur over denne Avis. Der er ikke Tale om, den kan være Grønlænderne til allermindste Nytte i Retning af at paatale deres Rettigheder eller klage over Overgrebene. Ikke i mindste Maade. Men heri kan der indtræde en Forandring, naar Forholdet først er paapeget. Jeg nærer heller ikke Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister, som har det i sin Magt, ogsaa vil drage Omsorg for, at disse Forhold blive forandrede.

Fælleskassen bestyres af Inspektøren i vedkommende Distrikt, og Inspektøren staaer under Indenrigsministerens Kontrol.

Saa er der blot tilbage de sidste Paragraffer i denne Grundlov, §§ 20 til 25. Det er kun 5 Paragraffer, og det er alt, hvad der gælder om den grønlandske *Retspleje*. Selvfølgelig er dette i yderste Grad utilstrækkeligt, men for øvrigt er den grønlandske Befolkning vist saa fredsommelig og destoværre saa underkuet af de danske Embedsmænd, at det maaske ikke er nødvendigt at have synderlig flere Bestemmelser, saa længe Forholdene deroppe ikke ere komne ind i en helt anden Udvikling.

Efter at have givet denne ganske korte, kursoriske Fremstilling af de eneste Retsregler, der gælde for grønlandske Forhold, skal jeg endnu fremsætte et lille Citat af den fortrinlige Bog om grønlandske Forhold, som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) udgav i 1865, og som har til Titel „Fra et Ophold i Grønland 1863—64“, en Bog, som man endnu den Dag i Dag læser med den største Interesse, fordi den er livlig skreven af en med Forholdene kendt, kundskabsrig og frisindet Mand, og som man endnu den Dag i Dag læser med det største Udbytte, fordi der

destoværre i den forløbne Menneskealder ikke er sket nogen synderlig Forandring i de Mangler, der her varmt paatales ud fra en levende Retfærdighedssans. Den væsentligste Del af disse Uretfærdigheder gaar desværre i Svang den Dag i Dag. I Almindelighed fremstiller man Grønlænderne som Børn, der ere veltilfredse med Verden og den Maade, hvorpaa de blive behandlede, men for at vise, at denne Antagelse er fejlagtig, skal jeg tillade mig at oplæse en Udtalelse paa Pagina 203 i den omtalte Bog. Forfatteren citerer her en Udtalelse af Poul Egede, Hans Egedes Søn, om, hvordan Grønlænderne saa paa den danske Handel, som gik i Missionens Fodspor, straks den begyndte: „Angaaende Grønlændernes Anskuelse om vor Handels Berettigelse og om de udsendte Varers Beskaffenhed fortæller Poul Egede selv: „Nogle berettede, at der ved Diskobugten havde været 3 hollandske Skibe, og at Kommandørerne havde sagt, at de næste Aar vilde komme igen med armerede Skibe for at ødelægge vore Kolonier; de havde gaaet op paa de forskellige Bjerge for at se ud med Kikkerter efter Fregatten, som havde forbudt dem at handle i Bugten. De havde været i Land og røvet deres (Grønlændernes) Telte, jaget Folkene ud og taget, hvad dem lystede, og dette ere I, sagde de, skyldige i, som ville have det altsammen alene, og hvorfor ere I saa begjerlige? spurgte de. Det er lastværdigt selv at ville have Alt, og ei at unde Andre Noget med; de Varer, vi faae af Eder, ere kostbare og slette, og I vil dog, at vi skal handle med Eder selv, og ei med Andre, som give gode og smukke Handelsvarer for godt Kjøb.“ Se saadan udtalte Grønlænderne sig den Gang. Den Gang sagde de til os Danske: I bringe os slette og dyre Varer, men I forlange dog, at vi skulle handle udelukkende med jer og I jage Hollænderne bort, som komme og tilbyde os gode og billige Varer, og de bebrejdede os, at vi vilde have alt for os selv og ikke undte andre noget. Det er det Synspunkt, vi fra først af have lagt til Grund for vort Forhold overfor Grønland og desto værre er dette Synspunkt ikke helt forladt endnu. Thi det kan ikke nægtes, at det har været Hovedsynspunktet for os til den Dag i Dag, hvorvidt den grønlandske Han-